

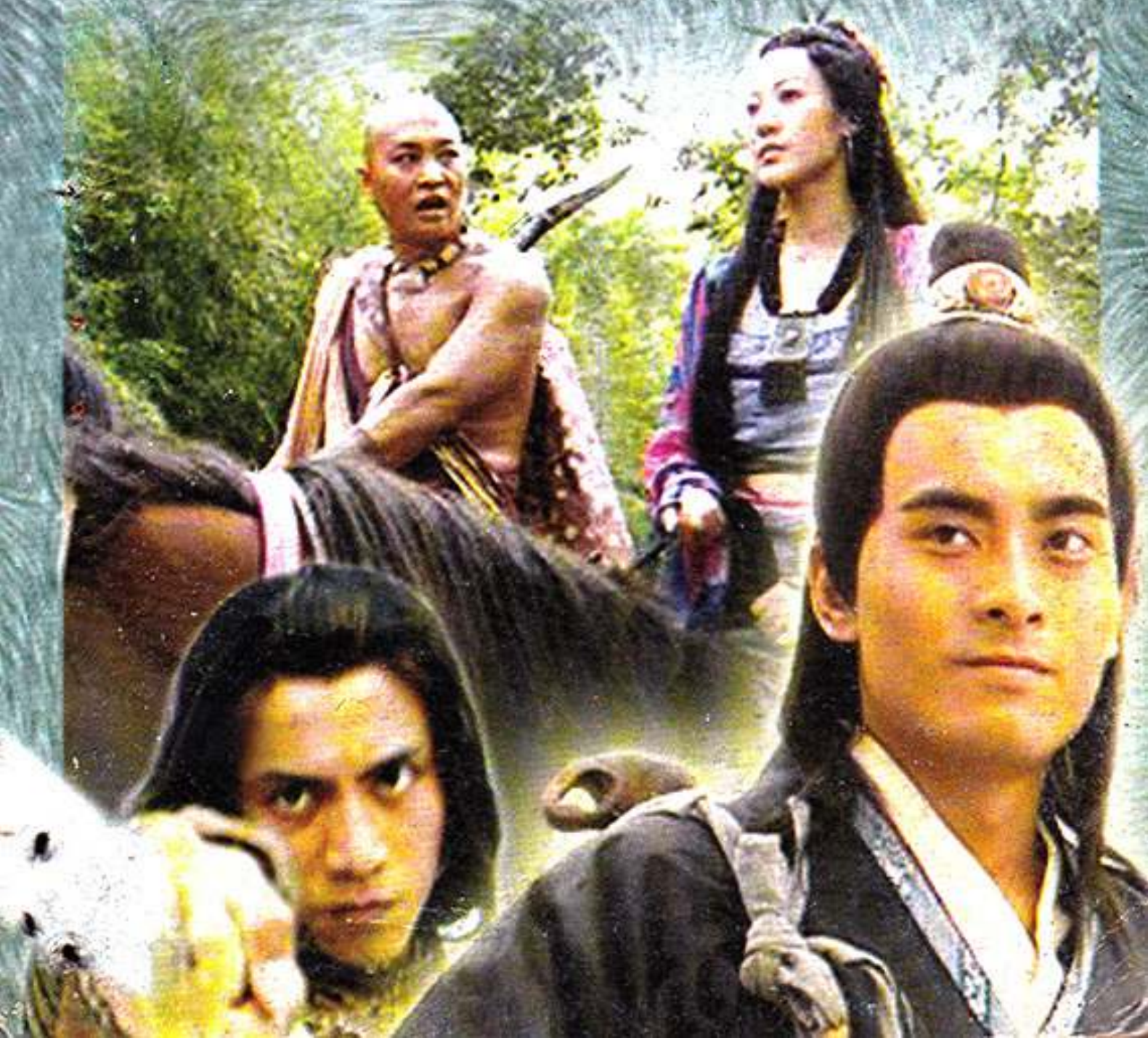

တက္ကသိုလ်

နေပင်းအောင်

ကျား : ကပ်ချစ်ဝင်းမင်းကျင်း
ရွှေတေးကိုင်း၏သွေးချွေးလမ်း

တတိယပိုင်း
ဇာတ်သိမ်းပိုင်း

အခန်း (၂၄)

ပျောက်သောသူရှာလျှင်တွေ့

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။

လေပြည်လေညင်းများ ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။

လေအဝှေ့တွင် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမွှေးနံ့များက ဖုံးလွှမ်းသွားသည်ဟုပင် ထင်မှတ်ရသည်။

တိုက်ခတ်လာသော လေပြည်လေညင်းများက ဝီထင်း၏ ရင်တွင်းမှ အပူကို မငြိမ်းသတ်နိုင်ပါချေ။ သူသည် ဝါးဝါးအတွက် ပူပန်နေရသည်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး လောင်ကျွမ်းမလောက် ခံစားနေရသည်။

သူက ချူးယီအား မျက်လုံးပြူးကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကျန်းဖုံးက လူကောင်းမဟုတ်ဘူး ဟုတ်လား၊ သူ စိတ်ချရပါ့မလား ...”

သူ၏စကားသံမှာ စိုးရိမ်မှုကြောင့် တုန်ခါနေ၏။

ချူးယီ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်က လူရှုပ်ကွ ...”

ဝီထင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကာ ...

“ဒါဖြင့် သူက ဝါးဝါးကို ...”

သူ၏စကား တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်သွား၏။

ချူးယီက မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဒါတော့ ငါလဲမပြောတတ်ဘူး၊ ဒီကောင်ကို စိတ်မချရတာ
တော့ အမှန်ပဲ”

ဝီထင်း ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်သွားသည်။

သူက အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး...

“ဝါးဝါးသာ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားရင်...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ချူးယီက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေ၏။

“စိတ်ချပါကွာ... ငါက ဒီကောင်နဲ့ ကမ္ဘာမကြေရန်ငြိုး
ရှိနေတာကွ”

ဝီထင်းက အံကြိတ်၍ပြောသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝါးဝါးသာတစ်ခုခုဖြစ်ရင်...”

“စိတ်ချစမ်းပါ၊ ဝါးဝါးသေသည်ဖြစ်စေ၊ ရှင်သည်ဖြစ်စေ
အရှက်တကွဲအကျိုးနည်းဖြစ်ရင်ဖြစ်ပါစေ ငါက မင်းအတွက်
လက်စား ချေပေးမှာပါ”

ဝီထင်း ဒေါသထွက်လွန်း၍ အသားများပင် တဆတ်ဆတ်တုန်
လာ၏။

သို့သော် သူက ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်
လေတော့သည်။

ဆုတောင်းပြည့်ဘုံကျောင်းအတွင်း၌ ချူးယီက ဝါးဝါး၏
ခါးစည်းကြိုးတွင် ပန်းဝတ်မှုအမွှေးထုပ်ကို မသိမသာ ချိတ်ပေးလိုက်
သည်။

ဤအချက်ကို ကျန်ဖုံး မသိချေ။

ယခု ...

ချူးယီမှာ သူ၏ လျှို့ဝှက်စခန်းသို့ ဦးတည်လာနေပြီဖြစ်သည်။

ချူးယီမှာ ဤမျှဝေးလိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း မစဉ်းစားမိခဲ့

ချေ။

ယင်းသို့ မစဉ်းစားခြင်းမှာ ဉာဏ်မကောင်း၍မဟုတ်ပါ။

သူ၏ဦးနှောက်ကို အသုံးချရန် အလွန်ပျင်းသောကြောင့်သာ

ဖြစ်ပါသည်။

ထို့အပြင် ...

သူ့ဦးနှောက်ကို ဤမျှအသုံးပြုရန်မလိုအပ်ဟုလည်း ယူဆ

ထား၍ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ...

သူက အမွေးနဲ့ခံကာ လိုက်လာခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျန်းဖုံးနှင့်ဝါးဝါးတို့မှာ ကျန်းဖုံး၏စခန်း

အတွင်း၌ စကားပြောဆိုနေကြ၏။

“ချူးယီဟာ ခင်ဗျားလောက် ဉာဏ်မကောင်းတာ ကံကောင်း

တယ်လို့ ဆိုရမယ်”

ကျန်းဖုံး၏စကားကို ဝါးဝါး လက်မခံနိုင်ချေ။

ခေါင်းခါယမ်းပြီး ပြောလိုက်သည်။

“သူသာဉာဏ်မကောင်းဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ် လူဆိုးဖမ်းတဲ့

လူအဖြစ် ကျော်ကြားလာနိုင်မလဲ၊ ဘာကျို့ကျူးပေါက်ကလဲ

ဈေးကြီးပေးပြီး ရှာမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ လူတော်တစ်ယောက်ပါ”

ကျန်းဖုံးက ငြင်းခုန်ခြင်းမပြုတော့ပါ။

သူက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် ...

“လျှံကူးသေသွားပြီ၊ ခင်ဗျားလဲ အသတ်ခံရမယ့်နေ့ကို ရက်ချိန်းရထားတယ်၊ မရဏမြားတံရောက်လာပုံဟာ ထူးဆန်းနေလို့ ကျုပ်တွေ့မိတာ တစ်ချက်ရှိတယ်”

ဝါးဝါးမှာ စိတ်ဝင်စားသွား၏။

“ဘာများလဲရှင်”

“ခင်ဗျားနဲ့လျှံကူးကလွဲရင် ကျန်တဲ့လူသုံးယောက်ဟာ သံသယ ဖြစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

ဝါးဝါး မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။ သူမက ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားတို့တွေချည်းပဲရှိတဲ့ အခန်းထဲမှာ သုတ်သင်မယ့်လူရဲ့ အမည်နဲ့ နေ့စွဲကိုရေးထားတဲ့ ပိတ်ဖြူစက ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာ နိုင်တာလဲ”

ဝါးဝါး ပါးစပ်ပိတ်သွားတော့သည်။

ကျန်းဖုံးက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ငါးယောက်ထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်က အရိပ် အဖြစ် ဟန်ဆောင်နေတာဖြစ်ရမယ်”

ဝါးဝါး အံ့သြသွား၏။

“ရှင်က ဘာကြောင့် သည်လိုပြောနိုင်တာလဲ”

“အရိပ်ဟာ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ တန်ခိုးရှင်မှမဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ် ယောင်ဖျောက်ပြီး မလှုပ်ရှားနိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ပိတ်ဖြူစက ...”

“ဒါက အရိပ်ရဲ့ပစ္စည်းအစစ်မဟုတ်ဘူး၊ မရဏမြားတံကသာ အစစ်ဖြစ်တယ်”

ဝါးဝါး အံ့အားသင့်သွားရပြန်သည်။

“ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ သေသေချာချာပြောနိုင်တာလဲ”

ကျန်းဖုံး မဲပြုံးပြုံးကာ ...

“မရဏမြားတံအစစ်ကို ကျုပ်တွေ့ဖူးလို့ပေါ့”

ဝါးဝါး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

သူမက ကျန်းဖုံးအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ရှင့်ကို ကြည့်ရတာ အရိပ်အပေါ် စိတ်ဝင်စားနေသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က အရိပ်နဲ့ရှင်းစရာကိစ္စတစ်ခုရှိတယ်”

ကျန်းဖုံး၏လေသံမှာ အေးစက်နေသည်ဟု ဝါးဝါးထင်မှတ်မိ

တော့သည်။

ကျန်းဖုံး ထိုစကားကိုပြောပြီးနောက်ထပ် ဘာမျှမပြောတော့

သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

အသံဗလံဟူ၍ စိုးစဉ်းမျှမကြားရပါ။

အခန်းတွင်း၌ သက်ရှိလူသားနှစ်ဦး ရှိနေသည်မှာ အမှန်ပင်

ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သူတို့သည် ကျောက်ရုပ်များကဲ့သို့ မလှုပ်မယွက်

ငြိမ်သက်နေကြသည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွား၏။

အတန်ကြာမှ ဝါးဝါးက တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြေခွင်းလိုက်သည်။

“နေစမ်းပါဦး ...၊ ရှင့်နာမည် ကျန်းဖုံးလို့သာသိရတယ်၊

ဘယ်သူဘယ်ဝါ၊ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မသိရပါလား”

ကျန်းဖုံး ပြုံးလိုက်၏။ သူ့အပြုံးက အတိတ်ကိုမျှော်ကြည့်နေ

ဟန်ပင်။

ဝါးဝါးအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားလို့လား”

ဝါးဝါးခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားတယ်”

ကျန်းဖုံးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး တည်ကြည်လေးနက်လာ၏။

“ကျုပ်ဟာ ဇီချွမ်းမြို့က လူတစ်ယောက်ပဲ”

ဝါးဝါးက ...

“အရိပ်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ၊ ဘယ်လိုဖြေရှင်းစရာ ရှိလို့လဲ၊ ကျွန်မ တစ်ခုတော့သိတယ်၊ ရှင် အရိပ်နဲ့ပတ်သက်နေ တယ်ဆိုတာပဲ”

ကျန်းဖုံးက အဖြေမပေးဘဲ ပြန်မေးလေ၏။

“ဇီချွမ်းမြို့မှာရှိတဲ့ ကျောက်စိမ်းရတနာဆိုင်ဆိုတာ ခင်ဗျား ကြားဖူးသလား”

ဝါးဝါးမှာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျောက်စိမ်းရတနာဆိုင်ဟာ ဇီချွမ်းမြို့မှာအကြီးအကျယ်ဆုံး ရတနာဆိုင်ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်မ ကြားဖူးတယ်”

သူမက ကျန်းဖုံးအား အကဲခတ်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်လေ၏။

“ရှင်နဲ့ ဘယ်လိုများပတ်သက်နေလို့လဲရှင် ...”

ကျန်းဖုံးက ပြောလိုက်သည်။

“ကျောက်စိမ်းရတနာဆိုင်ပိုင်ရှင်ဟာ ကျုပ်အဖေဖြစ်နေလို့ပါ”

ဝါးဝါး အံ့သြသွားသည်။

သို့သော် ...

ဘာမျှမပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်မိသည်။

ကျန်းဖုံးက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်က ကျောက်စိမ်းရတနာဆိုင်ဟာ ဓားပြတိုက်ခံခဲ့ရတယ်၊ အဖိုးတန်ရတာတွေ တစ်ခုမကျန်ဆုံးရှုံးသွားတယ်၊ အစောင့်တွေလဲ အသတ်ခံခဲ့ရတယ်”

ဝါးဝါး မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

သူမက တစ်ချက်စဉ်းစားပြီး သိချင်စိတ်ဖြင့် မေးလိုက်လေ၏၊

“ဒါဟာ အရိပ်ရဲ့လက်ချက်လား”

ကျန်းဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူ၏မျက်လုံးအစုံ ရိဝေသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။

သေဆုံးနေတဲ့လူတွေရဲ့ ကိုယ်ပေါ်ကဒဏ်ရာကို စစ်ဆေးအဖြေ ရှာကြည့်တော့ ဓားပြတွေဟာ အနည်းဆုံးလူငါးယောက်ရှိရမယ်၊ သူတို့ဟာ အုပ်စုရှိတယ်၊ အုပ်စုနဲ့ လာတိုက်တာပဲ ...”

ဝါးဝါးက ...

ဓားပြငါးယောက်စုပေါင်းပြီး ဝင်သွားတယ်ဆိုပါတော့”

ကျန်းဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ နာမည်ကြီးဓားပြငါးယောက် ဟာ မြို့ထဲမှာရောက်နေခဲ့တယ်လို့ နောက်ပိုင်းမှ စုံစမ်းသိရတယ်”

ဝါးဝါး မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

ထို့နောက် ...

ကျန်းဖုံးအား နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ကာ ...

“သူတို့ကို ဖမ်းလိုက်ပေါ့ရှင်၊ ဒါများ ခက်လွန်လွန်းလို့ ...”

ကျန်းဖုံး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျောက်စိမ်းရတနာဆိုင် ဓားပြတိုက်ခံရပြီးတဲ့နောက်တစ်နေ့
မှာ သူတို့အားလုံး မြို့ထဲက ပြန်ထွက်သွားကြတယ်။ ဘာပစ္စည်းမှ
ပါသွားပုံမရဘူး”

ဝါးဝါး အံ့အားသင့်သွား၏။ ပစ္စည်းများ မည်သည့်နေရာသို့
ရောက်ရှိသွားပါသနည်း။

“သူတို့က လုယက်တိုက်ခိုက်သွားပေမယ့် ဘာပစ္စည်းမှ မရ
သွားဘူး ဟုတ်လား”

ကျန်းဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ပါမသွားဘူး”

ဝါးဝါးက ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ အဖြစ်က ထူးဆန်းသည်
မဟုတ်ပါလော။

“တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲ”

ကျန်းဖုံးက ဆက်၍ရှင်းပြလေ၏။

“အဲဒီအချိန်ကစပြီး သူတို့ငါးယောက်ရဲ့သတင်း ပျောက်ကွယ်
သွားသလို ရတနာတွေလဲ အစရှာလို့မရတော့ဘူး”

ဝါးဝါး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ကျန်းဖုံးအား အကဲခတ်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်လေ၏။

“ရှင် ဒီကိစ္စကို လိုက်စုံစမ်းနေတယ်ဆိုပါတော့ ...”

ကျန်းဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ သုံးနှစ်အတွင်းမှာ လူဆိုးအတော်များများ
ရှာဖွေခဲ့တယ်။ ကျောက်မျက်ရတနာတချို့တစ်ဝက်လဲ ပြန်ရခဲ့တယ်။
ဒါပေမယ့် အဓိကကျတဲ့ ရတနာတွေကိုတော့ မတွေ့ရသေးဘူး”

ဝါးဝါး မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

ကျန်းဖုံးအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ မေးလိုက်လေ၏။

“အဓိကကျတဲ့ရတနာ ဟုတ်လား”

ကျန်းဖုံးက ...

“ဟုတ်တယ်”

ဝါးဝါးက ...

“ဘယ်လိုအဓိကကျတာလဲ”

ကျန်းဖုံးပင့်သက်ရွှက်လိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်အဖေဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ဦးသျှောင်သရဖူကို မွမ်းမံ
ခြယ်သပေးဖို့ လက်ခံထားခဲ့တယ်။ အဲဒီပစ္စည်းပါ ဓားပြအတိုက်ခံ
လိုက်ရလို့ ကျုပ်ဖေဖေ အဖမ်းခံထားရတယ်။ ဘယ်တော့မှ မလွတ်
နိုင်တော့ဘူး။ ကျုပ် ဘယ်စိတ်ချမ်းသာနိုင်မှာလဲ”

ဝါးဝါးက ...

“ဒီပစ္စည်းကို ပြန်တွေ့မှ ရှင့်အဖေ လွတ်မြောက်နိုင်မယ်
ဆိုပါတော့ ...

ကျန်းဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်က နည်းမျိုးစုံနဲ့ အသုံးပြုပြီး ရှာဖွေခဲ့
တာပဲ။ တစ်ခါတလေ အရိပ်အဖြစ်ဟန်ဆောင်ခဲ့သေးတယ်။ ဒါပေမယ့်
ဘာမှမထူးခြားပါဘူးဗျာ”

ဝါးဝါး အံ့အားသင့်သွား၏။

အတန်ကြာမှ ...

သူမက သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

“လက်စသတ်တော့ ဒီနှစ်ပိုင်းအတွင်း ပေါ်ထွက်နေတဲ့အရိပ်
ဆိုတာ ရှင့်လက်ချက်ကိုး ...”

ထို့နောက်...

ကျန်းဖုံးအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ကျန်းဖုံး ပြုံးလိုက်၏။

သူက လက်ကာပြလိုက်ပြီး...

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ကို ခြိမ်းခြောက်တဲ့အရိပ်ဟာ ကျုပ်
မဟုတ်ပါဘူးဗျာ...၊ ဒါတော့ ယုံပါ...”

သူက ရှင်းပြလိုက်သည်။

ဝါးဝါး တွေဝေသွား၏။

အတန်ကြာမှ...

သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချပြီး ပြောလိုက်လေ၏။

“ရှင် ဒီကိစ္စ စိတ်ဝင်စားနေတာ ကျွန်မ မအံ့သြတော့ပါဘူး
ရှင်၊ ဘယ်သူမဆို ရှင့်နေရာရောက်နေရင် ဒီလိုပဲခံစားရမှာပဲ”

ကျန်းဖုံးက ပြုံးလိုက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ဒီကိစ္စထက်ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု
ကျုပ်တွေ့နေပြီဗျ”

ဝါးဝါးက...

“ဘာကိစ္စလဲရှင်...”

ကျန်းဖုံးက ရှင်းပြ၏။

“အရိပ်ဟာ ဘာကြောင့် ခင်ဗျားတို့ကို သတ်ပစ်ချင်ရတာလဲ
ဆိုတာပဲ”

ဝါးဝါး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မလဲ ရှင့်လိုပဲ သိချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာမှမသိ
ရသေးဘူး၊ တွေးလို့လဲမရသေးဘူး”

ပြောရင်း တစ်စုံတစ်ခုအား သတိရလာဟန်ဖြင့် ...

“ချူးယီဟာ လူဆိုးဖမ်းတဲ့လူတစ်ယောက်မဟုတ်လား၊ သူက အရိပ်ရဲ့သတင်း သိနေမလားမပြောတတ်ဘူး”

သူမက တက်ကြွစွာ ပြောလိုက်မိသည်။

“သူသာ အရိပ်ရဲ့ သဲလွန်စရာထားရင် ကျုပ်သိတာကြာလှ ပြီပေါ့”

ကျန်းဖုံးစကားကြောင့် ဝါးဝါး မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ကျန်းဖုံးအား ကြည့်ရင်းမေးလိုက်သည်။

“ရှင် ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်မှာလဲ”

ကျန်းဖုံးက

“သူက လူဆိုးလိုက်ရှာတဲ့နေရာမှာ ကျုပ်ထက်သာတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေဟာ သဲလွန်စကျန်နေတတ်တာကြောင့် ကျုပ်သိရတာပေါ့၊ သူက အလုပ်ကို မသေမသပ် လုပ်တတ်တယ်”

ဝါးဝါးက ...

“ဘယ်လို သဲလွန်စကျန်တာလဲ”

“သူ့မှာ အကျင့်တစ်ခုရှိတယ်၊ လူဆိုးတစ်ယောက်ကိုဖမ်း တော့မယ်ဆိုရင် ဆုငွေထုတ်ထားတဲ့ ကြော်ငြာပုံကို သူ့အိပ်ရာ ခြေရင်းက နံရံမှာ ကပ်ထားလေ့ရှိတယ်၊ အိပ်ရာဝင်တဲ့အခါဖြစ်စေ၊ အိပ်ရာထတဲ့အခါဖြစ်စေ အမြဲတမ်းတွေ့မြင်နိုင်ပြီး စိတ်ထဲမှာ စွဲနေ တာပေါ့”

ဝါးဝါးက ပေါ့ပါးစွာရယ်မောလိုက်သည်။ ဝါးဝါးသည် သူ့အဖြစ်ကို မေ့နေပုံရသည်။

“ဒါကြောင့် သူ ဘယ်သူ့ကိုသွားရှာမယ်ဆိုတာ ရှင်က

ကြိုတင်သိပြီး သူ့ထက်အရင်ဦးအောင် သွားနိုင်ခဲ့တာပေါ့၊ ရှင်က သိပ်အကြံစိုက်တာပဲ ...”

ကျန်းဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

ဝါးဝါးက ...

“နေပါဦး၊ သူက ဘာကျိုးကျူပေါက်က သက်တော်စောင့် အဖြစ် ငှားထားတာ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိမယ်လို့ ထင်တယ်နော်၊ ကျန်မကတော့ ဘာမှမသိဘူး”

ကျန်းဖုံးက သေချာတာ တစ်ခုပြောသည်။

“ကျိုးကျူပေါက်ဘက်ကတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ချူးယီ သဘာကျမှာတော့ သေချာတယ်”

ဝါးဝါး မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့ကို လွယ်လွယ်နဲ့ ငှားရမ်းလို့ရမယ်ထင်နေသလား”

ဝါးဝါးမှာ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ချူးယီလိုလူစားအား အခကြေးငွေဖြင့် ငှားရမ်း၍ ရမည်မဟုတ်ကြောင်း နားလည်ထား၏။

ထို့ကြောင့် ...

ကျန်းဖုံးအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“သူ ဘာကြောင့်လက်ခံခဲ့တယ်ဆိုတာကို ရှင်သိသလားဟင် ...”

ကျန်းဖုံးမှာ တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် ဝါးဝါးအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“သူ ဘယ်သူ့ကို ဖမ်းဆီးဖို့ကြံနေသလဲဆိုတာ ခင်ဗျား သိသလား”

ဝါးဝါး ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“မသိဘူး”

ကျန်းဖုံးက ...

“ရှာဖုံးဆိုတဲ့ဓားပြကို ဖမ်းဖို့ကြိုးစားနေတာပဲ၊ သူက အဲဒီလူကို သဲကြီးမဲကြီး ရှာနေတာ ...”

ဝါးဝါးက ...

“ရှာဖုံးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ကျန်းဖုံး သက်ပြင်းချကာ ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျောက်စိမ်းရတနာဆိုင်ကို လုယူသွားတဲ့ ဓားပြတစ်ယောက် ထဲမှာ ရှာဖုံးဟာ တစ်ယောက်အပါအဝင်ပဲပေါ့၊ သူဟာ လုယက်မှုငှာ ထဲမှာ အမြဲပါတယ်၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အမှုတွေမှာပေါ့”

ဝါးဝါးမှာ နားမလည်နိုင်သောကြောင့် မျက်လုံးပေကလပ် ပေကလပ်ဖြစ်နေသည်။ သူမ မရှင်းသည်ကို ချက်ချင်းမေးသည်။

“ဓားပြကြီးရှာဖုံးကို ဖမ်းမယ့်ကိစ္စနဲ့ သက်တော်စောင့်အဖြစ် အငှားခံတာ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

ကျန်းဖုံး သက်ပြင်းချကာ ရှင်းပြလိုက်၏။

“ရှာဖုံးရဲ့ပုံ ရေးဆွဲထားတဲ့ဆုငွေ ကြော်ငြာစာရွက်ကြောင့်ပဲ၊ ကြော်ငြာမှာပါတဲ့ပုံကို နှုတ်ခမ်းမွေးတပ်လိုက်ရင် လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ် ကျော်က ဓားပြကြီးရှာဖုံးဟာ မျက်စိရှေ့မှောက် ရောက်လာမှာပါ”

ဝါးဝါး စိတ်ဝင်စားသွားပြီး မေးသည်။

“ရှာဖုံးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ကျန်းဖုံးက တစ်လုံးချင်းပြောလိုက်လေ၏။

“ရှာဖုံးဆိုတာ ကျိုကျူပေါက်ပေါ့”

သူ၏ စကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ဝါးဝါး၏ခန္ဓာကိုယ်
မှာ ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွားလေတော့သည်။

မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်လည်း ဖြစ်သွားသည်။

ကျန်းဖုံးအား အံ့သြစွာကြည့်ရင်း...

“ရှင်ပြောတာ ဟုတ်မဟုတ်ရဲ့လားရှင် ...၊ မသေချာရင်
မပြော တာကောင်းပါတယ်”

ကျန်းဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သေချာပါတယ်ဗျာ၊ ကျိုကျူပေါက်ဟာ ကျောက်စိမ်းရတနာ
ဆိုင်ကို လုယက်ခဲ့တဲ့ ဓားပြကြီးငါးယောက်ထဲက တစ်ယောက်
အပါအဝင်ပဲ ကျုပ်သိတာပေါ့...”

ဝါးဝါး စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ သူမက စိတ်ဝင်စားစွာမေး
သည်။

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ အတိအကျပြောနိုင်တာလဲ”

ကျန်းဖုံးက ...

“ဓားပြကြီးရှာဖုံးနဲ့အတူ နောက်ထပ် ဓားပြကြီးနှစ်ယောက်
ကိုပါ တွေ့ခဲ့ရလို့ပေါ့”

ဝါးဝါးမှာ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်တော့သည်။

ကျန်းဖုံးက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ နာမည်ပြောင်းထားကြပေမယ့် ရုပ်
ကတော့ ပြောင်းလဲမှု သိပ်မရှိဘူး၊ အဲဒါ သူတို့ရဲ့ကံဆိုးမှုပဲလို့ ပြော
ရမလားမသိဘူးပေါ့...”

ဝါးဝါး မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“လုကောင်းနဲ့ လျှံကူးကို ရှင်ဆိုလိုချင်တာလား”

ကျန်းဖုံးက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ...”

ဝါးဝါးမှာ တွေဝေသွားလေတော့သည်။

ဓားပြကြီးငါးယောက်ထဲတွင် လုကောင်း၊ လျှံကူးနှင့်

ကျိုကျိုပေါက်တို့ ပါဝင်နေကြ၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် ကျန်ဓားပြကြီးနှစ်ယောက်မှာ ...

ဝါးဝါး ဆက်မတွေးဝံ့အောင် ဖြစ်သွားလေ၏။

သူတို့သည် ထိုဓားပြကြီးသုံးယောက်နှင့် ပတ်သက်နေသည်

မဟုတ်ပါလော။

ကျန်းဖုံးအား စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ကျန်တဲ့ဓားပြနှစ်ယောက်ကကော ...”

ဟု မေးလိုက်၏။

ကျန်းဖုံးက အေးတိအေးစက်ဖြင့် ...

“တစ်ယောက်က ဝိတောက်လို့ခေါ်တယ်”

ဝါးဝါးမှာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ဝိတောက်မှာ ဝိထင်း၏ဖခင် ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ် ...

ကျန်းဖုံး၏ အသံထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ဝါးမင်လို့ခေါ်ပါတယ်”

ဝါးဝါး၏မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

သူမ၏ဖခင်ဖြစ်သည့် ဝါးမင်မှာ ဓားပြကြီးငါးယောက်အနက်

တစ်ယောက် အပါအဝင်ဖြစ်ရမည်ဟု မျှော်လင့်ထားပြီးဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ...

အမှန်တကယ်ဖြစ်နေသည်ကို ကြားသိလိုက်ရသောအခါ စိတ်
မထိန်းနိုင်ဘဲ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားလေတော့သည်။

ကျန်းဖုံးမှာ စကားမပြောတော့ပါ။

ဝါးငါးကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဝါးဝါးမှာ မလုံမလဲ ဖြစ်လာသောကြောင့် ...

“ကျွန်မအဖေက ရှင်အဖေကို ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်တာ
သိလျက်နဲ့ ဘာကြောင့်ကျွန်မကို ကယ်တင်ရတာလဲ”

ကျန်းဖုံး ပြီးလိုက်ပြီး အေးချမ်းစွာပြော၏။

“အဖေမှာ အပြစ်ရှိတာ သမီးနဲ့မှာ အပြစ်ရှိသလားဗျာ ...
ကျုပ်တော့ အဲဒီလိုမယူဆပါဘူး၊ နောက်ပြီး ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျား
အဖေလို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မိန်းကလေးလား၊ ခင်ဗျားဟာ
နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်၊ ကိုယ့်အဒေါ်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်း ပြုစုနေတယ်
ဆိုတာလဲ ကျုပ်သိပါတယ်၊ အဖေနဲ့သမီးကို တစ်ပေါင်းတည်း
တရားခံအဖြစ်သတ်မှတ်တာ မတရားဘူးလို့ ထင်ပါတယ်ဗျာ ...”

ဝါးဝါး အံ့သြသွားသည်။

“ရှင် ကျွန်မအကြောင်းစုံစမ်းထားတယ်ဆိုပါတော့ ...”

“ကျုပ်ဟာ လူတော်တော်များများရဲ့ အကြောင်းကို စုံစမ်း
ထားတာပါ၊ ဥပမာ ဝီထင်းဟာ သက်ရွှေဓားဆိုတဲ့ ကြေးစားလူသတ်
သမား တစ်ယောက်ဆိုတာလဲကျုပ်သိတယ်၊ ကျုပ်မသိတာနည်းနည်းပဲ
ရှိမယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ရှင် ...ရှင် ...အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို သိထားလျက်နဲ့ ဘာ
ဖြစ်လို့ ကျိုကျူပေါက်နဲ့ လူကောင်းတို့ကို လွှတ်ပေးထားတာလဲ
ဟင် ...”

ကျန်းဖုံးက ဘာမျှမပြောဘဲ အဝေးသို့ငေးကြည့်နေသည်။

ဝါးဝါးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ဆက်ပြောသည်။

“ဒီကိစ္စတွေ မရှင်းသေးဘဲ အရိပ်ရဲ့လက်ချက်နဲ့ ကျွန်မသေရမှာက စိတ်မကောင်းစရာပါပဲရှင်...”

ကျန်းဖုံး အလန့်တကြား ထမုန်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား သေရမယ်လို့ ဘယ်သူကပြောသလဲ”

ဝါးဝါး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေ၏။

ကျန်းဖုံးက စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောသည်။

သူ ဝါးဝါးကို စောင့်ရှောက်နိုင်ကြောင်း သံသယမရှိဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီနေရာဟာ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာဗျ၊ ခင်ဗျားကို အရိပ်ရှာတွေ့နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဖျုပ်ပြောတာကို ခင်ဗျား ယုံရဲ့လား”

ဝါးဝါး၏စိတ်ထဲ၌ မယုံမရဲဖြစ်နေသော်လည်း ကျန်းဖုံး စိတ်ချမ်းသာစေရန် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ယုံပါတယ်ရှင်”

သူမအနေဖြင့် ဤသို့သာ ပြောသင့်ပါသည်။

ချူးယီ စိတ်ချယုံကြည်ထားသည်။

အမွေးနဲ့နောက်သို့ ခြေရာခံလိုက်သွားလျှင် ဝါးဝါးအား ကျိန်းသေတွေ့ရမည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။

သူက အမွေးနဲ့အား အနံ့ခံရင်း ဆုတောင်းပြည့်ဘုံကျောင်းရှိရာ တောင်ကုန်းအနီးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ဝီထင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

ထိုစဉ် ...

ချူးယီမှာ အနံ့ခံရင်း ဘုံကျောင်းရှိရာတောင်ကုန်းပေါ်သို့ ဦးတည်သွား၏။

ထိုအချင်းအရာကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ဝီထင်းမှာ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားလေတော့သည်။

သူသည် ချူးယီအား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး မေးလိုက်မိသည်။

သူ့မျက်နှာကလည်း ချူးယီကို မယုံကြည်တော့သည့်မျက်နှာ ဖြစ်နေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ...၊ မင်းက ဟုတ်မှဟုတ်သေးရဲ့လား”

ချူးယီက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဘာလဲ ...၊ မင်းက အခုထိမယုံသေးဘူးလား”

ဝီထင်းက မျက်နှာမဲ့လိုက်ပြီး...

“မယုံဘူး...”

ချူးယီက မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မယုံတာလဲ”

ဝီထင်းက ...

“မင်းက အမွေးနဲ့အထုပ်ကို ဆုတောင်းပြည့်ဘုံကျောင်းထဲမှာ ချိတ်ပေးလိုက်တာ မဟုတ်လား”

ချူးယီ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်လေ”

ဝီထင်းက ...

“ဒါကြောင့် မင်းဟာ အနံ့ရတဲ့ဒီနေရာကိုပဲ ပြန်လာတာဖြစ် ရမယ်”

ချူးယီ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

သူက ဘာမျှဆက်မပြောတော့ဘဲ ရှေ့ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

သို့သော် ...

တစ်နေရာအရောက်တွင် ခြေလှမ်းရပ်သွား၏။

ဝီထင်းက သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ချူးယီ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဝေခွဲမရသောအရိပ်အယောင်များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မှန်ပေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် အမွေးနဲ့မှာ လမ်းကြောင်းပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ချူးယီသည် လှေကားအတိုင်း ပြေးဆင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ယခုမူ အမွေးနဲ့က နံဘေးတောအုပ်ကလေးဆီသို့ လွင့်ပျံ့နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ...

လမ်းကြောင်းလွဲနေသည်ကို တွေးမိလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် ...

သူက ချက်ချင်းပင် ခေါင်းခါယမ်းကာ တွေးလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဝါးဝါးက ပြေးဆင်းသွားတဲ့လှေကားအတိုင်း အပေါ်ကို ပြန်မတက်ဘဲ အခြားနေရာကတက်လို့ လမ်းကြောင်းလွဲသွားတာပဲဖြစ်မယ်၊ ဝါးဝါး ဒီနေရာကိုပြန်လာတာ သေချာနေပြီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမွေးနဲ့အတိုင်း ခြေရာခံလိုက်တာ မမှားနိုင်ဘူး။”

ဝီထင်းက သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်ရင်း မေးလာလေ၏။

“ဘာထူးခြားတာတွေ့လဲ”

ချူးယီ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် ...

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်အား သေသေချာချာအကဲခတ်ကြည့်

ပြီးမှ ...

“ကျန်းဖုံးက ဒီနေရာမှာတွေ့ဖို့ ချိန်းထားတာထောက်ရင် ဒီအနီးအနားပတ်ဝင်းကျင်မှာ သူနေတဲ့ လျှို့ဝှက်နေရာရှိနိုင်တယ်။ နို့မို့ဆိုရင် သူ ဒီနေရာမှာ ဝါးဝါးကို မချိန်းဘူးကွ။ ကျန်းဖုံးပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်နေရာကိုတော့ ကိုယ်လုံခြုံတယ်လို့ ထင်ကြတာပဲ”

ဝီထင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

ထို့နောက် ...

သူက အရပ်လေးမျက်နှာကို ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။

သို့သော် ...

ဆုတောင်းပြည့်ဘုံကျောင်းမှလွဲ၍ လူသူခိုအောင်းနေထိုင်သည့်

နေရာ မတွေ့ချေ။

ထို့ကြောင့် ...

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး မေးလိုက်လေ၏။

“ကျန်းဖုံးဟာ ဘုံကျောင်းပျက်ထဲမှာနေတယ်လို့ မင်းထင်

သလား”

ချူးယီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ငါ ဒီနေရာရောက်ကတည်းက နဲ့နဲ့စပ်စပ်ရှာကြည့်ပြီးပြီ၊

လူနေတဲ့ လက္ခဏာမတွေ့ရဘူး”

ဝီထင်းက ...

“ဒါဖြင့် ကျန်းဖုံးက ဘယ်နေရာသွားပြီး နေမှာလဲ၊ ဘယ်နေရာမှ ပုန်းစရာမရှိတာဘဲ”

ချူးယီ ဘာမှမပြောပါ။

ရုတ်တရက် ...

သူ၏မျက်လုံးများ ဝင်းလက်တောက်ပလာ၏။

သူက ဝီထင်းဘက်လှည့်ကာ ပြောလိုက်လေ၏။

“မင်း ဘာမှမပူနဲ့တော့၊ ကြောခင် ဝါးဝါးရှိတဲ့နေရာကို ငါတို့ အရောက်သွားနိုင်လိမ့်မယ်”

ထို့နောက် ...

ခပ်သွက်သွက်ပြေးထွက်သွားသည်။

ဝီထင်းမှာ ချူးယီ၏စကားကြောင့် ဝမ်းသာသွား၏။

သူက တွေဝေတုန့်ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ ချူးယီနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေတော့သည်။

* * *

ဝါးဝါး၏စကားကြောင့် ကျန်းဖုံးမှာ သဘောကျသွား၏။

သူက ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ ဝါးဝါးအားအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဤနေရာတွင် လုံခြုံမှုရှိသည်ကို သူမသဘောပေါက်သွား ပြီဟုလည်း ယူဆလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ သဘောကျစွာ ပြုံးမိခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ သူ ဝါးဝါး၏စိတ်ဓာတ်ကို မသိပါချေ။

“ချူးယီလို စဉ်းစားတွေးခေါ်ရာမှာ ပျင်းတဲ့လူဆိုရင် ပိုပြီး တွေ့ဖို့မလွယ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာရဲ့လုံခြုံမှုမှာ အချိန်အတိုင်း အတာရှိလိမ့်မယ်”

ဝါးဝါး မျက်မှောင်ကုပ်သွားကာ ပြန်မေးသည်။

“အချိန်အတိုင်းအတာ ဟုတ်လား”

ကျန်းဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

ဝါးဝါးက ပတ်ဝန်းကျင်အား တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ကျွန်မ ဒီနေရာမှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင် ပုန်းအောင်း

နေရာမှာလဲရှင် ...”

ကျန်းဖုံးက မသေချာသောအဖြေကို ပြောလိုက်သည်။

“အဓိကကျတဲ့ အရိပ်ကို မမိမချင်း နေရမှာပေါ့”

သဉ္ဇ၏စကားကြောင့် ဝါးဝါးမှာ စိတ်ဓာတ်ကျသွားလေသည်။

“ဒါဖြင့် ...”

ကျန်းဖုံးက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ အချိန်ကျလို့ အရိပ်ဟာခင်ဗျားကို ရှာလို့မတွေ့

ရင် သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ အလွဲအချော်ချော်ဖြစ်သွားမှာပဲ၊ ဒီအခါ ကျမှ သူ့ရဲ့ဟာကွက်ပေါ်လာမယ်၊ ဒါဆိုရင် ကျုပ် သူ့ကိုဖမ်းမိပြီ ပေါ့ဗျာ ...”

ထိုစဉ်မှာပင် ...

တဝုန်းတုန်းအသံများ မသဲမကွဲထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား

လိုက်ရလေတော့သည်။

ဝါးဝါး အံ့သြသွား၏။

ကျန်းဖုံးအားကြည့်ကာ ...

“ဘာသံတွေလဲ ...”

ကျန်းဖုံးမှာ စကားမပြောနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားလေ
တော့သည်။

အသက်ပင်မရှု့ဘဲ အသံများကို နားစိုက်ထောင်နေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ...

ခြေသံများထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

ကျန်းဖုံး၏မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် အရိပ်
အယောင်များ ထွက်ပေါ်လာ၏။

သူက စကားပင်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ငိုငိုသွားသည်။

အတန်ကြာမှ ...

သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချလိုက်ပြီး မသက်မသာပြောလိုက်
သည်။

“ကျုပ်ပြောတဲ့စကားတချို့ ပြန်ပြီးရပ်သိမ်းရမလို ဖြစ်နေ
တယ်”

ဝါးဝါး မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

ကျန်းဖုံးက ...

“ဒီနေရာဟာ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာတစ်ခု မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

“ရှင် ...”

ဝါးဝါးမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ကျန်းဖုံးက ပြီးလိုက်ပြီး ...

ချူးယီဟာ တစ်ခါတလေကျတော့ သူများတွေထက် ပိုပြီး
ညာဏ်ကောင်းတယ်ဗျ”

ဝါးဝါး ဘာမျှမပြောနိုင်ဘဲရှိနေ၏။

သူမက ကျန်းဖုံးကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ကျန်းဖုံးက ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

တစ်ဖန် ...

ဝဲဘက်မှနံရံဆီသို့ လျှောက်သွားကာ လျှို့ဝှက်ခလုတ်တစ်ခု

အား နှိပ်လိုက်သည်။

“ဂျိမ်း ...”

ကျယ်လောင်သောမြည်သံနှင့်အတူ နံရံပေါ်တွင် လျှို့ဝှက်
ထွက်ပေါက်တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဝါးဝါး အံ့သြသွား၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် ...

ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်ပြီး ကျန်းဖုံးအား အထိတ်တလန့်မေး
သည်။

“ရှင် ဘယ်သွားမလို့လဲ ...”

သူမ၏အသံမှာ အနည်းငယ် ကျယ်လောင်သွား၏။

ကျန်းဖုံးက အဖြေမပေးပါ။

သူက လျှို့ဝှက်တံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ...

အသံတစ်ခုထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“နားထောင်စမ်း ...၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အသံ မဟုတ်

လား။ ဝါးဝါးရဲ့အသံနဲ့ မတူဘူးလား”

ကျန်းဖုံး ပြုံးလိုက်၏။

သူက ဝါးဝါးအား စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ခင်ဗျားကြားတယ်မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားကို စောင့်ရှောက်မယ့် လူတွေလာနေပြီ”

“ရှင် ...”

ဝါးဝါး အံ့အားသင့်သွား၏။

ကျန်းဖုံးအား နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်ကာ ပြန်ပြောသည်။

“ရှင်ပြောတာ ကျွန်မနားမလည်ဘူးရှင်”

ကျန်းဖုံးက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့်

“ဝီထင်းနဲ့ ချူးယီတို့က ခင်ဗျားကို လာရှာနေပြီ၊ သူတို့က ခင်ဗျားကို ကောင်းကောင်းစောင့်ရှောက်နိုင်ပါလိမ့်မိ၊ ကျုပ် စိတ်ပူ စရာမလိုတော့ပါဘူး”

စကားဆုံးသည်နှင့် လျှို့ဝှက်တံခါးအတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွား လေတော့သည်။

ထိုအခါ ...

“ဂျိမ်း ...”

မြည်သံနှင့်အတူ လျှို့ဝှက်တံခါးမှာ ချက်ချင်းပင်ပြန်လည် ပိတ်သွားပြီး ပကတိကျောက်သားနံရံ ဖြစ်သွားတော့သည်။

ဝါးဝါး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

သူမက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် မည်သို့လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

ယာဘက်မှ လျှို့ဝှက်တံခါးတစ်ချပ် ဝုန်းခနဲပွင့်သွားပြီး လူနှစ်ယောက် ခုန်ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဝါးဝါး ဝမ်းသာသွား၏။

အကြောင်းမှာ ...

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ဝီထင်းနှင့် ချူးယီတို့ပင် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

သူတို့အား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ဝါးဝါးမှာ ဝမ်းသာသွားသည်။

ချက်ချင်းပင် လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်းကာ ပြေးလွှားလာသည်။

ချူးယီ သဘောကျသွားသည်။

သူ့ထံသို့ပြေးလာသည်အမှတ်ဖြင့် ဆီးကြိုပွေ့ဖက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်မိလေ၏။

သို့သော် ...

ဝါးဝါးမှာ သူ့အားဖြတ်ကျော်သွားပြီး ဝီထင်း၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေတော့သည်။

ချူးယီ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

ဝီထင်းက အလိုက်သင့်ပြန်လည် ပွေ့ဖက်ထားလိုက်၏။

ထို့နောက် ...

နူးညံ့သောလေသံဖြင့် ...

“ညီမ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

ဝါးဝါး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးရှင်”

သူမ၏ပုံဟန်မှာ အလွန်ပင် သနားစရာကောင်းနေသည်။

ဝီထင်းက ပြောသည်။

“အစ်ကို ညီမအတွက် တကယ်ပဲစိုးရိမ်မိတယ်”

ဝါးဝါးမှာ ဘာမျှမပြောဘဲ ပြုံးရုံသာပြုံးလိုက်မိသည်။

ချူးယီ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

ထို့နောက် ...

တစ်ဖက်သို့မျက်နှာလွှဲထားလိုက်သည်။

ဝီထင်းက ဝါးဝါး၏ ဆံကေသာများကို အသာအယာဖွတ်သပ်ပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

“အခုမှတော့ ဘာကိုမှကြောက်မနေပါနဲ့ကွယ် ... အစ်ကိုတစ်ယောက်လုံးရှိနေပြီ မဟုတ်သေး”

ချူးယီ နားကြားပြင်းကပ်သွား၏။

မကျေမနပ်လည်း ဖြစ်လာသည်။

သူက ဒေါသထွက်လာပြီး အနီးရှိ ကုလားထိုင်အား ကန်ကျောက်လိုက်သည်။

“ဝုန်း...”

ကုလားထိုင်မှာ ခြေကန်ချက်ကြောင့် လဲပြိုသွား၏။

ချူးယီက အားမရသေးဘဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။

“တောက် ... အလကားနေရင်း အခြောက်တိုက် နာမည်ယူချင်တဲ့လူတွေပဲ၊ ဝေးဝေးရှောင်နေတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

သို့သော် ...

ဝီထင်းနှင့် ဝါးဝါးတို့မှာ သူ့အား ဂရုမစိုက်ပါ။

သူ့အား ရှိနေသည်ဟုပင် မထင်ကြချေ။

ဝါးဝါးက ဝီထင်းအား မော့ကြည့်လိုက်ပြီး မေးလာလေ၏။

“ရှင်တို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွန်မကို တွေ့အောင်ရှာနိုင်တာလဲ”

ထိုစကားကြားလျှင် ဝီထင်း၏မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွား၏။

သို့သော် ...

သုန်မှုန်နေသော ချူးယီ၏မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းပင် ပြုံးရွှင်လာလေသည်။

သူက ရင်ကိုကော့ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကြောင့်ပေါ့...”

ဝီထင်းက မကျေမနပ်ဖြင့် ကြည့်လာပြီးပြောသည်။ သူသည် ယခုတော့ ချူးယီကို သည်းခံဖို့မလိုတော့ချေ။

“မင်းရှာတာထက် မင်းနှာခေါင်းက အနံ့ခံပြီးရှာတယ်လို့ ပြောရင် ပိုမှန်မယ်ကွ”

သူ၏စကားကြောင့် ချူးယီမှာ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွား၏။

မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲသွားသည်။

ဝါးဝါးမှာ ဝီထင်း၏စကားကို သဘောကျသွားသလို အလား တစ်ခပ်ရယ်မောလိုက်သည်။

ဝီထင်းက အခန်းတစ်ခုလုံးအား ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး မေးသည်။

“ဒါထက် ညီမကို ဖမ်းလာတာ ကျန်းဖိုး မဟုတ်လား”

ဝါးဝါး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ဝီထင်းက မေးသည်။

“သူ အခုဘယ်မှာလဲ”

ဝါးဝါးက ...

“လျှို့ဝှက်တံခါးပေါက်ကနေ ထွက်ပြေးသွားပြီရှင့်”

ချူးယီ သဘောကျစွာပြုံးကာ ...

“ကေန္တ ဒီနေရာဟာ သူ့ရဲ့လျှို့ဝှက်စခန်းထင်တယ်”

ဝါးဝါး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ...၊ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ လျှို့ဝှက်စခန်းလို့ သူ ပြောတယ်ရှင့် ...”

“ဘာ ...”

ချူးယီ၏အသံ ဟိန်းထွက်လာ၏။

ဝါးဝါးအား မျက်လုံးပြူးကာကြည့်လိုက်ပြီး မေးသည်။

“ဒီနေရာဟာ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့လျှို့ဝှက်စခန်းလို့ ပြောတယ်
ဟုတ်လား။”

သူ တကယ်အံ့သြပြီး မေးခြင်းဖြစ်သည်။

ဝါးဝါး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်...”

ချူးယီ ပြူးပြူးပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။

ချက်ချင်းပင် ထူးဆန်းသောအသွင်ဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်ပြီး
အခန်းတွင်းရှိ ပစ္စည်းများကို လျင်မြန်စွာ မွေနှောက်ရှာဖွေလိုက်လေ
တော့သည်။

“ဟင်...”

သူ၏ အပြုအမူကြောင့် ဝီထင်းနှင့် ဝါးဝါးတို့မှာ အံ့အားသင့်
သွားကြသည်။

နားမလည်နိုင်အောင်လည်း ဖြစ်သွားသည်။

ချူးယီက မည်သည့်ပစ္စည်းအား လိုက်လံရှာဖွေနေသနည်း။

အမှန်တွင်မူ ...

ချူးယီသည် ကျန်းဖုံးရရှိခဲ့သော လူဆိုးများထံမှ ရတနာပစ္စည်း
များကို ရှာဖွေနေခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

